

GUILLERMINA MOTTA, DISC NOU
I CAFÈ-CONCERT

Malibú no és a la cantonada

Cinc anys després de l'aparició del seu últim LP, Guillermina Motta acaba d'enregistrar «Lluny de Malibú». Un plàstic que es presentarà en concert dins la campanya del Grec. La passió pel cinema, la ironia i l'intimisme es combinen en la més deliciosament frívola de les cantants catalanes.

Carles Singla

«Una amiga que vivia aquí, fa molts anys, quan jo me n'anava a viure sola, em va dir: 'A la meua escala em sembla que hi ha un pis lliure, un soterrani'. I jo vaig dir: ostres, un soterrani. Però el vaig anar a veure, i era un subsòl molt petit, que donava a una mena de jardí públic, del qual l'Ajuntament no s'ha preocupat gaire. I vaig dir, m'hi quedo. I un dia, fa uns tres anys, es va quedar lliure aquest pis i vam fer el canvi. La mar de bé, perquè ara els pisos estan a uns preus que ja no es pot fer cap canvi de res».

El pis, gran i ple de llum, és a la part alta de Barcelona, tocant a la plaça de la Bonanova i quasi a peu del Tibidabo. Malgrat tot, Malibú queda molt lluny. Tant que aquest és el títol del nou disc i de l'espectacle que Guillermina Motta presentarà al Mercat de les

Flors a primers de juliol i dins de la campanya del Grec'87.

—Jo sempre feia la broma que els cantants catalans en general estem molt lluny de Malibú, que són aquelles platges on tenen les cases els actors de més èxit. Llavors, vam dir que, encara que hi hagi una cançó que es digui Malibú, una cosa és Malibú i una altra som nosaltres, que n'estem llunyíssim.

L'elapè *Lluny de Malibú* porta també una dedicatòria a Adrià Gual, mort ara fa un any i amic de la Guillermina i del seu marit, Albert Rubio, que és també autor d'una gran part de les cançons que conté. Altres amics, com Joan Vives, el músic de *Glups!* o el mateix Joan Bibiloni, que ha produït el disc a través de la seva discogràfica Blau, han col·laborat en aquest treball.

—Feia temps que no treies un disc nou.

—Ara havia estat cinc anys sense gravar, perquè l'última casa en què vaig estar va tancar. No sé si va ser culpa meua... I durant aquest temps vaig fer dues sèries per televisió, i altres coses.

—En aquest disc, a més de Malibú, en les lletres i els títols de les cançons també hi ha molta relació amb el cinema: «M'agrada més el cine que la realitat», «Fes de la teua vida un espot», es parla del Richard Gere. ¿T'agrada molt el cinema?

—Sí, i fins i tot la primera d'aquestes, que és una adaptació, l'hem omplerta de títols de pel·lícules, perquè trobo que reflecteix més el que a nosaltres ens agrada, que és el cinema. El cinema sempre és millor que la realitat.

—Tu has fet cinema, a més de cantar. Per exemple, jo recordo una pel·lícula anomenada Topical Spanish.

—Ah, aquesta fa molts anys, i després en vaig fer una amb el Chávarri, *Los viajes escolares*. Passa que es va estrenar després d'*El desencanto*, que va tenir tant d'èxit, i va passar una mica desapercebuda. Però a mi m'agradava molt. Després, vaig fer un curt amb el Mario Gas, i he tingut altres ofertes, poques, però no m'han agradat.

—També havies fet d'actriu a la televisió, en aquella sèrie de «*Les Guillermines del rei Salomó*».

—Sí, era molt divertida. Era del Joan Potau, que en sap molt.

—I l'han tornat a emetre diverses vegades.

—L'any passat encara van tornar a passar-la. Crec que el circuit català de Televisió Espanyola no té diners per fer noves sèries. Després, en vaig fer una altra que es deia «*Benvinguts*», de música i entrevistes, i amb l'Ia Clua, fent de majordom de casa meua. M'ho vaig passar molt bé.

—La Guillermina Motta mai no n'ha tingut prou, amb el paper de cantant, i sempre ha volgut anar una mica més enllà. També va fer un programa d'entrevistes, a Radio 4, anomenat «*Passions reconcentrades*».

—Després, al cap d'un temps, vaig trobar a *El País*, cada diumenge, una secció que es diu «*Las pasiones de nosequè*», que em va tocar la pera perquè era ben bé el que jo havia fet per ràdio. Era molt divertit perquè la gent explicava tot tipus de passions. A mi m'agrada entrevistar, però arribar fins al fons, que les persones t'expliquin coses d'aquelles que normalment no expliquen a les entrevistes...

—A l'hora d'actuar, tampoc no et conformes sortint a cantar les cançons i busques un espectacle, com ara amb «*Lluny de Malibú*».

—Jo no sé si dir-ne espectacle, perquè és senzillíssim. És, més que res, una excusa per presentar el disc i explicar quatre coses. Només som jo i els músics; la direcció és del Sito Elias i, l'escenografia, de la Lina Pavlovski. És cafè-concert i no un gran espectacle. Passa que, com que el Mercat de les Flors és tan gran, l'arreglarem. No hi haurà les grades, i hi posarem tauletes perquè la gent pugui prendre una copa i estar com en un cafè-concert. Després, al desembre, anirem a la Sala Villarroel amb aquest mateix espectacle.

—¿El cafè-concert és la teua veritable vocació?

—Home, suposo que si hagués pogut continuar fent sempre cafè-concert, la meua vocació hauria estat una mica més interessant o més gratificant. En el fons, m'he divertit més fent televisió o ràdio, que no pas anant a cantar.

—Però en canvi, anar a cantar, o fer discs, potser ha estat el que més has fet.

—És que fer un elapè sí que m'agrada molt.

—¿Més que actuar en directe?

—Home, actuar en directe està molt bé quan actues en el lloc que a tu t'agrada i amb la gent que saps que t'han vingut a escoltar a tu. Actuar en un lloc gran, desangelat, i que tant els fa qui surti a actuar, no m'agrada gens, i ja no ho faig. Vaig decidir que no ho faria mai més i no ho he fet més... des de fa deu mesos, potser.

—¿Com va venir la possibilitat de cantar al Mercat de les Flors?

—Hi havia la plaça del Rei, però jo no l'havia demanada mai, perquè crec que és un lloc absolutament per a recital, i no m'anava. Jo volia anar a la Casa de la Caritat, però aquest any la van limitar a grups de teatre. Com que l'única possibilitat que hi havia era el Mercat, no em sembla malament, sobretot, perquè ens permeten condicionar-lo.

**edifici
L'ESTANY**

**PORT
SAPLAYA**

HABITATGES DE DOS I TRES DORMITORIS
en PLANTES BAIXES I ALTES
• mínima entrada.
• finançació fins a vint anys

• INFORMACIÓ I VENDES: Autopista València-Barcelona, Km. 4,5
(EIXIDA 2). Tel. (98) 371 36 11. ALBORAIA i en FICSA, Pau, 11. Tels. 332 34 02/3/4. VALÈNCIA.

VALÈNCIA 4,5 Km. AUTOPISTA BARCELONA PORT SAPLAYA

PLAN PARCIAL APROBADO POR O.M. 21-1-78

—També havies fet actuacions donant suport a campanyes electorals del PSC.

—Sí, un ho pren una mica com una responsabilitat que té quan està a favor d'unes idees i no d'unes altres. Però, com pots comprendre, en una campanya no cantes mai el que tens ganas de cantar i no té res a veure, de vegades, amb el que un vol fer. També estic bastant tipa d'aquesta mena d'encasellament amb els cuplets, i ja no els canto fa temps, ni els penso cantar. Ja està bé, vaig fer un disc de cuplets i n'he fet catorze, d'elapès.

—Però potser, dintre del conjunt de cantants catalans, tu has mantingut una imatge més frívola i lleugera.

—Que ha estat volguda i pensada, sí. Però passa que de vegades les coses que la gent té per lleugeres diuen més que una altra que sembla molt seriosa.

—En la campanya per les darreres municipals sorties a l'espota del Maragall. ¿Com va anar, això?

—Mira, ells t'ho demanen i em va semblar bé, perquè, evidentment, el senyor que pensava votar era el Maragall. De tots els que es presentaven era el que més m'agradava, sense color amb els altres. Jo no estic en cap partit polític, però havia estat en el Partit

dels Socialistes de Catalunya, des dels inicis. Me'n vaig sortir quan la campanya per l'OTAN, perquè no hi estava d'acord, però crec que el Maragall ha fet moltes coses i ho fa bé.

—Abans deies que davant de casa teva hi havia un jardí municipal que l'Ajuntament tenia molt descuidat. ¿El van arreglar, després?

—No, no hi havia el Maragall encara, hi havia el Serra. Però, evidentment, un no truca a cap alcalde per dir això. Vaig trucar a Parcs i Jardins per dir que fessin el favor, perquè allò era una selva, i ho van venir a netejar. Però, si ningú no els ho recorda, no se'n preocupen.

—I amb la campanya del Grec, organitzada per l'Ajuntament, ¿funciona l'amistat amb en Pasqual Maragall?

—Noo... jo crec que no. Si es tenen

unes idees polítiques que es defensen, no crec que sigui perquè serveixin; si no, em faria de Convergència i Unió. Al senyor Flotats li donen cent setanta milions, a mi, per anar a la Sala Villarroel, em donen un milió de pessetes. Fa riure, ¿no?

—¿Tu creus que el suport que es dona a la cançó catalana és partidista?

—Totalment. Fa costat a uns cantants que estan a prop de la ideologia de Convergència i Unió o, si no, que no els molesten per a res.

«En el fons, m'he divertit més fent televisió o ràdio que no pas anant a cantar».

—Però, a part dels espots, les teves cançons més recents tenen continguts molt neutres.

—Sí, bé, però jo faig moltes declaracions, parlo molt... Parlo per televisió, per ràdio, i no me n'estic gens, de dir el que penso. I em sembla molt malament que qualsevol televisió sigui partidista. Jo crec que tots hauríem de cantar en totes les possibilitats i televisions que hi hagi.

—¿Com han estat els teus tractes amb TV3?

—Molt bons. Només puc dir que hi he fet un dels millors programes meus dels últims anys, a *Música Vista*. He sortit a *Piano Bar*, aquell programa del Jordi Estadella amb guió del Vázquez Montalbán, a la gala de la lota, i ara, quan surti el disc, he d'anar a l'*Àngel Casas Show*. I amb l'*Àngel*, si no hi he

anat abans, ha estat perquè no tenia disc. A mi les dues televisions m'han tractat molt bé, encara que considero que Televisió Espanyola crida molt poc els cantants catalans. Ara, em penso que el més important són els suports de les institucions, quant a xarxes de teatre, o subvencions. És tristíssim demanar-les, però, sense, no es pot muntar res perquè tot és caríssim.

—Manuel Vázquez Montalbán t'havia escrit els textos d'una comèdia musical anomenada «Guillermotta en el país de las Guillerminas». ¿No es va arribar a representar?

—No, ens la van prohibir. Nosaltres en deiem una «antirevista», una «anticomèdia», perquè era molt esbojarrada. El que no ens van prohibir va ser el disc, amb alguns canvis. L'espectacle, quan va passar censura, ja no tenia interès.

—De tota manera, sempre t'han donat més èxit les cançons més festives, com els cuplets, que no aquelles amb més contingut polític.

—En aquell moment sí. I és curiós, perquè la meua carrera ha estat irregular, però sempre m'he sentit molt estimada per la gent. A mi m'agraden molt les cançons intimistes, divertides, iròniques, però no servia per cantar el *Diguem no*.

—¿De totes les teves cançons, amb quines et quedaries?

—En aquests moments, de les que he escrit jo, la que més m'agrada és «Màgia», que anirà en aquest disc. I, de les que canto, la que m'agrada molt és «M'agrada la gent que dubta», potser perquè em fan molta por les persones massa segures.

—Tu tenies fama d'haver tingut aventures amb algun cantant català, algun futbolista, algun...

—No, amb cantants de la Nova Cançó és absolutament mentida. Quan vam començar, que érem jovenets, cada dia ens n'enamoràvem d'un diferent, però no coincidíem mai.

—I havies arribat a aparèixer a les revistes del cor.

—Molt poc, molt poca cosa... Aquest és el meu home, eh, no és el Serra. Ho dic perquè tothom s'ho pensa.

A l'estanteria dels llibres hi ha una fotografia d'un cantant dalt d'un escenari amb un posat que recorda molt el Serra de la primera època.

—¿I aquesta semblança no és una mica sospitosa?

—Jo no trobo que s'hi assembli gens, deu ser la foto. És molt més guapo el meu marit. □